

LAURA RUBYOVÁ

— KNIHA DRUHÁ —
MECHANICKÝ DUCH

YORK

Mechanický duch

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.cpress.cz

www.albatrosmedia.cz

Laura Rubyová

YORK: Mechanický duch – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

LAURA RUBYOVÁ

YORK

– KNIHA DRUHÁ –

MECHANICKÝ DUCH

COO
BOO

Přeložily Hana Netušilová a Kristýna Vítková

York: The Clockwork Ghost

Copyright © 2019 by HarperCollins Publishers

All rights reserved. Published by arrangement with HarperCollins
Children's Books, a division of HarperCollins Publishers.

Translation © Hana Netušilová a Kristýna Vítková, 2021

ISBN tištěné verze 978-80-7661-265-5

ISBN e-knihy 978-80-7661-273-0 (1. zveřejnění, 2021) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7661-274-7 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7661-272-3 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

Mému otci, Richardu Rubymu
1939–2018

socha Svobody

Spolek
hádkanářů
a luštitelů
staré yorské
šifry

Starr
Hotel

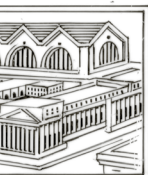
První
stanice

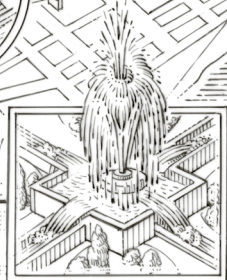
Ambasáda
pěti set národů

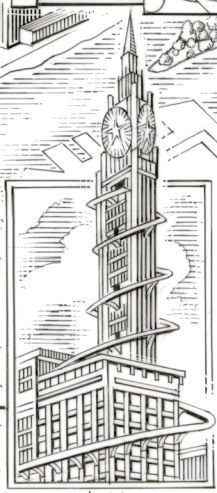
Západní
73. ulice č. 354

YORK

kašna Croton Fountain

Morningstarr Tower

*Jakou bizarnost nenajde člověk ve velikém městě,
dovede-li se procházet a pozorovat?
Život se hemží nevinnými netvory.*

CHARLES BAUDELAIRE, Malé básně v próze:
Slečna Bistouri (v překl. H. Jelínka)

New York, 12. dubna 1844

Kdyby se štěstí dalo koupit za peníze, pak by nejbohatší Newyorčané měli patřit mezi nejšťastnější lidi ve městě. Nebo na celém světě. Jenže právě oni naopak často byli ti nejnespokojenější – protože ti, kdo mají nejlepší a největší věci, vždycky baží po něčem ještě větším a lepším. Lační po pozemcích s nejlepším výhledem na řeku, po vstupenkách na nejlepší představení, po jídlech v nejlepších restauracích, po pozváních na večere s těmi nejdůležitějšími lidmi.

A nikdo v celém New Yorku nebyl důležitější než sourozenci Morningstarovi: inženýři, investoři a géniové, kteří ke své tabuli zvali ty nejexcentričtější hosty a podávali ta nejvybranější jídla. U Morningstarových jste nikdy nevěděli, kdo se vedle vás objeví: zuřivý abolitionista, cirkusový břichomluvec, švýcarská operní pěvkyně, čínský hodnostář, slavná violoncellistka nebo ještě slavnější kapitánka pirátů. Nevěděli jste, jestli uslyšíte Theodora Morningstarra, jak se dohaduje s biskupem v otázkách náboženské doktríny,

a Theresu Morningstarovou, jak hájí před rektorem univerzity vzdělávání pro ženy, zatímco vás celou dobu bude obsluhovat mechanické brnění. Ať už byl na seznamu hostů kdokoli a plán večera jakýkoli, jedna věc byla jistá: každý, kdo někdy zavítal na jednu z těchto vzácných večeří, měl dozajista co vyprávět.

Jenže patnáctiletá slečna Millicent „Millie“ Munsterbergová na rozdíl od většiny hostů vůbec nemyslela na historiky k vyprávění. Místo toho postrkovala po talíři mrkev na másle a přemýšlela, proč musí trávit nádherný nedělní večer s bandou nudných dutohlavců. Proč dokonce i ta hezká mladá dáma ve střizlivých, ale drahých hedvábných šatech, co sedí jen kousek od ní, už hodinu tlachá se starcem jménem Cabbage o matematice a návrhu nějakého stroje.

Matematika! Stroj! Co to s těmi lidmi je?

„Millicent, drahoušku,“ oslovila ji matka z protější strany stolu. „Paní Hamiltonová se tě na něco ptala.“

„Kdo?“ zeptala se slečna Millie.

Matka sevřela rty do tenké linky. Nožem ukázala na vrásčitou dámu po Milliině pravici.

„Aha,“ uvědomila si dívka a otočila se ke staré ubožance. „Omlouvám se, paní Hammerstonová. Soustředila jsem se na tuhle nejlahodnější kořenovou zeleninu na světě. Copak jste říkala?“

Žena otevřela pusu, ale Milliina matka ji předešla. „Paní Hamiltonová se ptala, jestli bys neměla zájem o návštěvu v jejím sirotčinci?“ sdělila jí přesně tím upjatým tónem, který používala, když netoužila po ničem jiném, než vykázat Millie bez večeře do jejího pokoje, a to do skonání světa.

„Já? Navštívit sirotčinec?“ zhrozila se slečna Millie. Pyšnila se broskvově růžovými tvářemi a hřívou zářivě zlatých kadeří. Mnozí prohlašovali, že slečna Millicent Munsterbergová vypadá jako anděl, ale nejspíš si nikdy nevšimli,

jak ohrnuje ret při představě času stráveného společně s osiřelými dětmi.

„Pochybuji, že by těm sirotkům nějak vadila vaše chybějící společnost, mladá dámo,“ zabručel muž po její levici. Měl světlou pleť, neklidné šedé oči, přihlouplý tmavý knír a čelo tak široké, až měla slečna Millie pocit, že by se za to měl omluvit.

„No promiňte,“ ohrnula teď slečna Millie i nos.

„Jsem si jistý, že o prominutí neprosíte,“ opáčil člověk, jehož jméno slečna Millie zapomněla ve stejnou chvíli, kdy se jí představil. Před pár minutami blekotal nějaké nesmysly o havranech a o tom, že ho v noci občas probudí zvuk vlastního srdce, bušícího mu v uších. Slečna Millie došla k názoru, že je to úplný cvok.

Jenže to by se dalo říct o každém z lidí kolem stolu, včetně jejich hostitelů, pověstných dvojčat Morningstarrových. Slečna Millie nedokázala pochopit, proč jsou ti dva sešlí staří blázni předmětem takové fascinace. Proč pan Theodore Morningstarr praštil v rozčilení nad nadcházejícími prezidentskými volbami pěstmi do stolu tak zhurta, až mu v klíně přistála pečená křepelka z talíře. A slečna Theresa Morningstarrová, s tím svým vysokým šedivějším drdolem, který se vratce nakláněl doleva, zjevně vůbec nevěnovala pozornost současné módě, protože šaty na její vysoké hubené postavě připomínaly pytel na brambory. No jen se podívejte na jednu z nejbohatších Američanek! Zdobí ji pouze starý zašlý medailon na řetízku kolem krku. Kde má diamanty? Rubíny, smaragdy a zlato? Matka slečny Millie se doslova topila v klenotech, ale na třpytivé prsteny a náramky paní Munsterbergové se nikdo ani nepodíval. Co je dobrého na tom být bohatý, když se to neobtěžujete dát na odív? Co je dobrého na tom být bohatý, když vás za to lidé neobdivují?

Možná, že Morningstarovi nebyli tak bohatí, jak se tvářili. Slečna Millie znala spoustu rodin, které své bohatství jen předstíraly. (Matčin největší prsten byl štrasový.)

„Millicent!“ zasykla matka.

„Co zase?“ odsekla slečna Millie. Matka byla od svých nedávných třicátých čtvrtých narozenin, kdy jí Millie žerem věnovala hůl, až přehnaně podrážděná.

„Říkala jsem,“ procedila skrz zařáté zuby, „že by tě možná slečna Morningstarová omluvila od stolu, aby ses mohla jít na chvíli projít na čerstvý vzduch. Stejně to vypadá, že nemáš zrovna chuť k jídlu.“ Paní Munsterbergová se rozhlédla po shromážděných hostech. „Nedávno prodělala těžkou nemoc.“

„Já jsem nepro...“ začala slečna Millie, ale když se matka varovně zamračila, raději sklapla.

„Moudrý je ten, kdo ví, kdy nemluvit. Nemám pravdu, pane Poe?“ poznamenala paní Munsterbergová.

„Rozhodně,“ přitakal muž s vystupujícím čelem. Přitukl si s paní Munsterbergovou nad Milliiným talířem sklenkou, což Millie považovala za mimořádně hrubé.

„Velmi ráda slečnu Millie omluvím,“ řekla Theresa Morningstarová a pokynula kostnatou rukou. „Za těmi francouzskými dveřmi najdete salonek s balkonem, má drahá. Prosím, užijte si tolik čerstvého vzduchu, kolik je libo.“

„Děkuji,“ pronesla slečna Millie tak pokorně, jak jen zvládla, což nebylo ani trochu. Cestou z pokoje málem vrazila do řinčícího brnění. „Lance“, jak se podle ryté destičky na kovové klopě jmenoval, ustoupil stranou a mávl vzrjící rukou, jako by jí dával přednost. Když kolem něj procházela, slyšela, jak se ta hezká dívka ve střízlivých šatech ptá, jestli by se mohla po večeri podívat, jak vypadá Lance uvnitř.

Všechno to bylo navýsost otravné.

Ale jakmile vešla Millie do salonku, už se neobtěžovala otvírat dveře na balkon. Místo toho se zhroutil do bohatě vypoštovaného čalouněného křesla a začala trucovat. Jednoduše nebylo fér, přitáhnout ji sem proti její vůli a nutit ji konverzovat s takovými podivnými o tak nudných věcech. Matka si jejich společnost také nijak neužívala. Oba Milliini rodiče už jednou u Morningstarrových večereli, dávno předtím, než se Millie narodila, a matka vždycky prohlašovala, že ten večer byl úplný horor.

„Tak proč to chceš prožít znovu?“ zeptala se jí Millie.

„Protože tvůj otec potřebuje jejich přízeň,“ odpověděla matka. „Stačilo by jediné jejich slovo a investoři se poženou o překot.“

Doktor Munsterberg byl vynikající vědec, ale nevalný obchodník. „Vždyť s námi na tu večeri ani nejde!“

„O to větší důvod, aby ses chovala co nejlépe.“

Slečna Millie měla za to, že se vzhledem k okolnostem chová až moc dobře.

Rozhlédla se po místnosti. Byl to velmi prostorný salonek s mramorovým krbem, velkým křišťálovým lustrem nad hlavou a perským kobercem pod nohama. Vedle ní, na stolku s nohama ve tvaru lvích tlap, ležela malá stříbrná kostka. Zvedla ji, aby si ji prohlédla zblízka, a zalapala po dechu. Konečně před sebou měla klenoty, které chyběly na prstech a zápěstích Theresy Morningstarrové; povrch kostky byl vykládaný zářivými rubíny a safíry, smaragdy a diamanty, perlami a onyxem. Kdyby byly kameny pravé, kostka by stála celé jmění. Kdo by nechal tak cennou věc jen tak povalovat na stolku, aby ji mohl kdokoli sebrat, zvláště když je v domě tolik cizích lidí? Ve vedlejší místnosti právě večerel arabský šejk, čerokézský obchodník, indický výrobce koberců a – představte si - herečka! Dokonce i slečna Millie věděla, že hercům se nikdy nedá věřit.

Zpoza ní se ozval hlas. „Je to hlavolam.“

Millie vyskočila, jako když ji píchne, a honem kostku pustila. „Co? Kdo je tu?“

V nejbližší koutě místnosti seděla mladá žena, skoro stejně stará jako Millie, možná tak o rok, o dva starší, a držela brk. Odložila ho stranou a neuspěchaně ovívala právě napsané stránky. Pak sešit zavřela. Vstala ze svého křesla a došla ke slečně Millie. Byla malá a pevně stavěná, s tmavýma očima i pletí, a měla na sobě jednoduché šedé šaty, které jí tak lichotily, že byla slečna Millie ještě otrávenější než předtím.

„Mohla jste něco říct, abych věděla, že tu jste,“ utrhla se na ni Millie.

„Myslím, že jsem to právě udělala,“ odpověděla dívka.

„Tak byste mohla být trochu užitečná a donést mi... hm... hm... sklenku sherry.“ Slečna Millie ještě neměla dovoleno pít alkohol, ale tahle služka to vědět nebude.

„Vypadáte celkem zdravě,“ odpověděla dívka a pousmála se. „Přineste si ho sama.“

„No tohle! To nikdy!“

„Jste si jistá?“ zeptala se.

„Cože? Já...“

Dívka odložila sešit na křeslo a natáhla dlaň. „Dejte mi tu kostku, ukážu vám, co s ní máte dělat.“

Slečna Millie jí váhavě vtiskla hlavolam do ruky. Dívka s ním začala kroutit. „Takhle krychle je vyrobena ze šestadvaceti menších krychliček připevněných ke středu. Smyšlem je otáčet jimi tak, aby na každé straně velké kostky byly všechny kameny stejné barvy.“ Otáčela kostkou rychleji a rychleji, doleva a doprava. Po pár minutách ji podala zpátky slečně Millie.

„Ale ty kameny na všech stranách nesedí,“ zjistila slečna Millie.

„Ještě ne. Většinu jsem ale udělala. Zbytek snadno vyřešíte sama, tím jsem si jistá.“

Slečna Millie praštila kostkou zpátky na stůl. „Nezajímám se o hloupé hračky.“

„Ne?“ podivila se dívka. „Před chvílí jste právě touhle hračkou vypadala upřímně zaujatá.“

„Kdo jste?“

„Kdo jste vy?“

„Slečna Millicent Magdalena Mariah Munsterbergová,“ odpověděla slečna Millie.

„No páni,“ poznamenala dívka.

„Takže víte, kdo jsem,“ zvedla slečna Millie špičatou bradu.

„Nemám nejmenší ponětí,“ připustila dívka. „Ale vaše jméno je docela... aliterační.“ Prstem si pohrávala s velkým stříbrným ozdobným špendlíkem na živůtku svých šatů. Byl to motýl, nebo možná můra. Když se ho dotkla, tomu stvoření se líně zachvěla křídla.

Slečnu Millie zčistajasna přepadly obavy, že ta dívka vůbec není služebná, že urazila někoho... důležitého. „Vy jste u Morningstarových hostem?“ zeptala se. „Nevybavuju si, že bych vás viděla u večere.“

„Já o večírky nijak zvlášť nestojím. Radši si přečtu dobrou knihu.“

Bez ohledu na to, jak důležitá možná ta dívka je, se slečna Millie nedokázala ubránit tomu, aby nevyhrkla. „Vy dáváte přednost čtení před večírky? Jste divná!“

„To už mi říkali,“ přisvědčila dívka a sebrala z křesla sešit. „Dobrá. Je načase, abych si šla odpočinout. Ponechám vás vašemu soukromému rozjímání.“

Dívka se obrátila k odchodu, ale pak se zastavila a ohlédla se. „Jestli se rozhodnete ten hlavolam složit, dejte si pozor. Rád žertuje.“

A pak byla pryč.

Slečna Millie se zamračila do prázdné místnosti. Zamračila se i na stříbrnou kostku, už zase mrzutá. Dívčina slova nedávala žádný smysl. Celý tenhle večer nedával smysl. Zdálo se, že existuje jen jeden způsob, jak to vykompenzovat. Slečna Millie popadla kostku ze stolu a nacpala si ji do malé kabelky. Ty kameny určitě nejsou pravé, takže Morningstarovým rozhodně chybět nebude. Ale i kdyby byly a chyběla by jim, je to jenom jejich chyba. Nemůžete si zvat do domu prostě každého. Třeba si budou myslet, že ji ukradla dívka v šedém, ať už to byl, kdo chtěl.

Pěkně to vymyslela.

Slečna Millie, teď už s mnohem lepší náladou, se znovu připojila ke společnosti kolem jídelního stolu na dezert, úžasný čokoládový pudink. Na záhadnou kostku v kabelce si vzpomněla až mnohem později, když se chystala do postele. Jak se uvelebila v péřových poduškách, otáčela s ní a snažila se dostat na každou stěnu stejné kameny. Po nějakém čase málem tou mizernou věcí mrštila o zeď, přesvědčená, že to vůbec není hlavolam, když najednou každický kámen s cvaknutím zapadl na své místo. Čekala, jestli kostka něco udělá, jak se zmiňovalo to děvče, ale nic se nestalo. Odložila hlavolam na noční stolek a v duchu si představila všechny ty prsteny, náramky a brože, které si nechá udělat, jakmile zlatník kostku roztaví. Pak usnula jako dřevo...

... a uprostřed noci ji probudily ty nejpodivnější zvuky. Cvakání. Škrábání.

Slečna Millie se roztřesenými prsty natáhla po solární lampičce na nočním stolku a rozsvítila ji.

Po stropě, nábytku i po celé podlaze cupitaly stovky stříbrných pavouků. Jeden z nich se soukal dolů po tom nejtenčím pavoučím vlákně, jaké kdy viděla, a pohupoval se

přímo před šokovaným, smrtelně bledým obličejem slečny Millie. Měl tři smaragdová očka, mírně nesouměrná.

„Nazdar?“ oslovil ji.

Slečna Millie zaječela. Pavouk vyjel zpátky ke stropu. Ostatní se rozběhli do všech směrů v šílených kruzích, nazdar, nazdar, nazdar.

Dveře se rozlétly a objevil se v nich pan Munsterberg s divoce rozčuchanými vlasy a hned za ním paní Munsterbergová. Když spatřili scénu před sebou, paní Munsterbergová se rozječela společně se svou dcerou, zatímco doktor Munsterberg se rozehnal po pavoucích. Jednoho chytil do ruky, stvořeníčko velikosti mince s rubínovými očima.

„Nazdar!“ pozdravil ho pavouček a seskočil na podlahu. Armáda pavouků uháněla k oknu a zmizela škvírami mezi tabulemi. Celou dobu se hihňali.

Slečna Millie přestala vrískat a rozvzlykala se, protože věděla, odkud se ti pavouci vzali. „Ona říkala, že to rádo žertuje, ale o pavoucích nepadlo ani slovo!“

„Co? Kdo?“ vyptával se doktor Munsterberg. „Slečna Theresa?“

„Ne,“ zakvílela slečna Millie. „Ta druhá.“

„Jaká druhá?“ zjišťovala paní Munsterbergová.

Ale doktor Munsterberg už neposlouchal. Došel k oknu a rozhlížel se po chodníku kolem domu, jestli ve tmě nezahledne nějaký kovový záblesk. Každý v New Yorku žil už celá léta ve společnosti Morningstarovic strojů, ale doktor Munsterberg nikdy neviděl nic tak malého. Nutilo ho to přemýšlet, jak malinké stroje dokážou Morningstarovi vlastně zkonstruovat.

Nebo, pomyslel si, jak obrovské.

NEW YORK

.....
==== *Současnost* =====

KAPITOLA PRVNÍ

Tess

Jsou kočky a jsou Kočky.

I vaše typická kočka s malým k je fascinující dost a dost. Jak elegantní, tak komická, vláčná i pevná, chvíli tady a chvíli zase ta tam. Ale Kočky, no, Kočky jsou něco víc. Jsou štíhlejší, drzejší, větší a pružnější, koncentrace kočkovitosti, celá armáda koček v jednom těle. Kočka s velkým K je jako každá obyčejná kočka a zároveň žádná jiná.

Kdybyste se zeptali Tess Biedermannové, její Devítka byla přesně taková Kočka.

Ne, že by Tess byla zaujatá nebo tak něco.

„Je to věda,“ řekla.

„Vážně bych si přál, aby věda dala Devítce svítící oči,“ prohlásil Tessin kamarád Jaime Cruz. „Je tady vážně tma jako v pytli.“

Tess a její bratr Theo stáli s Jaimem v domě na západní 73. ulici na Manhattanu. Tohle nenápadné stavení ještě nedávno sousedilo s jejich starým domem, původní Mor-

ningstarovic budovou, kterou spravovala Jaimeho babička. Jejich domovem.

Domovem, který milovali. Domovem, který doufali, že zachrání. Domovem, který pomohli zničit.

Ze všech sil se snažili na tu poslední část nemyslet.

Venku byl jasný a parný srpnový den, ale tady, za zavřenými dveřmi, které se schovávaly před světem přes jedno a půl století, bylo zaprášené chladno a neproniknutelná tma. Už potřetí se to tady snažili prozkoumat. Napoprvé je tak zklamalo, že hned za dveřmi nenašli tolik hledaný poklad, že se rovnou otočili a odkráčeli zase ven. Podruhé je venku zastavil přespříliš horlivý hlídač, který jim vyhrožoval, že je nechá zavřít, jestli je ještě někdy uvidí.

Jaime popotáhl. Theo kýchl. Tess si promnula oči a silou vůle se je snažila přimět, aby si zvykly na nové prostředí. Stáli na nějakém odpočívadle. Před nimi nebylo nic, jen vchod do kamenného tunelu, vedoucího... no, kdo ví kam? Devítka tahala za vodítko a snažila se vléct Tess kupředu, ale dívka ji držela zpátky. Pro Tessinu paži by to bylo snazší, kdyby Devítka nevážila dvacet kilo.

Devítka byla rozhodně Kočka s velkým K.

„No,“ ozval se Theo. „Já žádný největší poklad, jaký kdy lidstvo poznalo, nevidím, vy jo?“

„Devítka vidí i potmě,“ připomněla mu Tess. „A chce, abychom šli dál.“

„No, když si kočka myslí, že je bezpečné jít dál,“ zabručel Theo.

„Myslíš Kočka,“ opravila ho Tess.

„Vždyť jsem to řekl.“

„Ne, neřekl.“

„Myslím, že i šifra chce, abychom šli dál,“ přerušil je Jaime. „Koukněte dolů.“

Tess sklonila hlavu. U nohou jim fosforeskovala zelenou luminiscenční barvou namalovaná šipka, která ukazovala přímo do tunelu. Jako by jejich váhání předvídala.

„To není obzvlášť záhadné,“ usoudil Theo. „Člověk by si myslel, že nám to šifra nějak ztíží.“

„Copak to všechno až doteď nebylo těžký až až?“ zeptala se Tess. Protože bylo. Přesně před měsícem stavební investor jménem Darnell Slant konečně přesvědčil město, aby mu prodalo všech pět budov Morningstarových včetně té, kde bydleli. A přesně před měsícem se Tess, Theo a Jaime rozhodli, že jediný způsob, jak by mohli zachránit jejich dům, je vyřešit největší záhadu; Starou yorskou šifru. Hádanku, kterou tajuplná dvojčata vložila do newyorských ulic, pamětihodností a artefaktů před více než sto padesáti lety. Hádanku, kterou se lidé celou dobu pokoušeli – marně – vyřešit, protože jim unikala ta nejdůležitější věc.

Šifra nechtěla být vyřešena. Až doteď.

Nebo v to alespoň doufali.

„Podle toho, co víme, nás šifra určitě vede přímo do nějaký pasti,“ varoval je Jaime. „Ne, že by to bylo poprvý. Pamatujete tu hádanku z podzemky? Když jsme málem natáhli bačkory?“

„To je uklidňující,“ poznamenal Theo.

„Vždycky rád pomůžu,“ odvětil Jaime. Nejspíš se jen snažil udržet veselý tón, ale znělo to vystresovaně. Jenže tak se cítili všichni – vystresovaní. A zmatení. Mysleli si, že šifru vyřešili, když je klíče zavedly zpátky k jejich domu. Mysleli si, že rozumějí Morningstarovým lépe než všichni ostatní. Ale pronásledovaly je vzpomínky, jak se jim jejich milovaný dům hroutí přímo před očima. Důkaz toho, že nikdo, dokonce ani oni, ve skutečnosti Morningstarovým neporozuměl a že šifra zůstala šifrou.

„Připomeňte mi ještě jednou, proč to děláme?“ zeptal se Theo.

„Ty víš proč,“ odpověděla Tess. Neřekla, protože ani nemusela, že Slant všude v televizi a na kdejakých sociálních sítích vykládá lidem, jak přetvoří New York v „město budoucnosti“ – ať už to znamená, co chce. Že mluví o tom, jak založí svoji vlastní školu, aby mohl „vštípit budoucím mozkům hodnoty budoucnosti“ – ať už to znamená, co chce. Že podporuje politické kandidáty a výzkumné společnosti, o kterých Tessin táta prohlašuje, že jsou „pochybné až na půdu“ – ať už i tohle znamená, co chce. Že Slant se zdá mocnější než kdykoli předtím. Že nezvládli zachránit vlastní domov, ale možná by mohli zachránit něčí jiný. Že zničení čísla 354 na západní 73. ulici muselo něco znamenat. A nebude znamenat nic, jestli tu šifru nevyřeší.

„Nemůžeme ho nechat vyhrát,“ ozval se po chvíli Jaime.

Všichni tři věděli, kdo je „on“. Pomalu a opatrně vyrazili a Devítka je pobízela dál. Při každém kroku se jim nad hlavami s blikáním probouzela k životu malinká světylka, vrhající všude kolem matný zelenavý přísvit. Nebylo vidět nic než nekonečné kamenné stěny. Vypadalo to, že jsou v tunelu, vedoucím pod domem.

„Cítíte to taky? Podlaha se mírně svažuje,“ všiml si Theo. „Ten průchod nás vede někam dolů.“

„Úžasný,“ poznamenal Jaime. „Tak to si nemusíme dělat žádný starosti.“

Tess zůstala zticha, přestože se jí v hlavě otázky mlely jedna přes druhou a zápasily o to, která dřív vyskočí z pusy. Vede je dolů, ale kam? Co kdyby se jim tunel zhroutil na hlavy? Co když je vyplivne z ostrova rovnou do moře? Co když tam na ně v záloze číhá celý prapor průvodčích nebo valibrouků, Lancelotů nebo můr?

Co když znovu selžou?

Devítka se otočila a zlehka šfouchla Tess do prstů. Vždycky věděla, kdy její majitelka moc přemýšlí. Nakonec byla přece Kočka. Ale navzdory Devíčtině konejšivé přítomnosti se Tess zachvěla. „Je tu zima.“

„Jo,“ souhlasil Jaime. „A ticho. Neslyším ani vlaky z podzemky. Vy jo?“

„Ne,“ odpověděl Theo. „Stěny a podlahy musí být pořádně silné.“

Jaime se dotkl jednoho z kamenů ve zdi. „Tady je něco napsané.“ Přešel prsty přes zašlé čáry. „Jméno. Sam.“

„Žádný příjmení?“ zeptala se Tess.

„Jenom Sam.“

Jak pokračovali, sklon podlahy začal být prudší. Čas od času se Jaime zastavil a přečetl další jméno vyryté do kamene. Beulah. James. Sissy. Solomon. Patrick. Častěji tam byla do kamene vyškrábána pouze jednoduchá X, jako by někdo chtěl po sobě zanechat jen značku.

„Je jich tolik,“ poznamenala Tess. „Ale jestli se do tohoto tunelu dá dostat jedině těmi dveřmi, kterými jsme přišli my, a ty dveře byly až doted' schovaný, jak se tady ti ostatní ocitli?“

„Možná jsou to jména těch, kdo tunel stavěli,“ napadlo Thea.

„Hmmm,“ ozval se Jaime. „Copak je to?“

„Co?“ zaujalo Tess.

„Tohle,“ ukázal Jaime. Kousek před nimi tunel cosi blokovalo. Okamžitě zastavili, ale Devítka měla jiný názor. Vytrhla vodítko Tess z ruky.

„Počkej! Devítko!“

Devítka nepočkala. Vyrázila dopředu, až ji málem spolkla tma. Její pruhy a skvrny jako by se vznášely vzduchem a od kamenů se ozvěnou odráželo její čenichání. Po chvíli tiše mňoukla, jako by je volala.

„Počkejte,“ chtěl je zadržet Theo, ale Tess už si hmatem hledala cestu podél zdi, dokud se nedostala k tomu velkému čemusi, co vyplňovalo tunel. Přejela rukama po kolech a bočnicích. Ukázalo se, že je to jakýsi kočár, podobný těm, které můžete vidět v Central Parku, tažené ospalými koňmi, klapity klap, klapity klap. Ale když Tess nakoukla kolem kozlíku, žádní koně v něm zapřažení nebyli. Nebylo tam zapřažené vůbec nic. Pokud ovšem... Hmatala podél opratí, které klesaly čím dál níž, až k zemi, kde čekali...

Tess uskočila zpátky

„Co je?“ zeptal se Theo.

„Mravenci,“ vyhrkla Tess.

„Mravenci?“ ujišťoval se Theo.

„Čtyři mechaničtí mravenci. Každý velký asi jako palec,“ odpověděla Tess.

„Hýbají se?“

Tess si dřepa a zamžourala do tmy. Tykadlo jednoho z nich se stácelo jejich směrem, jako by poslouchal. „Možná?“

Jaime si dřepl vedle ní. „Jo. Mravenci. Protože proč ne?“

„Opravdoví živí mravenci dokážou unést víc než tisícnásobek vlastní váhy,“ informoval je Theo. „Kdo ví, kolik toho utáhnou ti mechaničtí?“

„Plně naloženj vůz, řekl bych,“ prohlásil Jaime. „Tak jdeme?“

Nastoupili do kočáru. Jakmile se posadili, mravenci se dali na pochod. Nebo spíš začali cupitat. Navzdory tomu cukavému pohybu i hrbolatým dlažebním kostkám na zemi byla cesta tunelem překvapivě hladká. Devítka, Kočka s velkým K, se usadila vepředu a nechala si mírným vánkem čechrat vousy jako kapitán na přídi lodi.

Ale necupitali moc daleko. Nebo se alespoň cesta nedála nijak dlouhá. Míjeli další boční tunely, vlevo i vpravo,

ale do žádného nezahnuli. Kdo je vybudoval? Jak ti mravenci věděli, kam mají jet?

Stroje jim to ovšem neřekly.

Tess zatoužila po tom, aby si mohla promluvit s dědou Benem, a přála si, aby jel společně s nimi. Jenže dědu Bena přestěhovali z čísla 354 na západní 73. ulici na Long Island do nóbl ústavu na předměstí. Děda Ben už víc zapomínal, než si pamatoval.

A pak zastavili, stejně náhle, jako když vyrazili.

„Jsme tady,“ poznamenala Tess.

„Skvělé. A kde to je, tady?“ zeptal se Theo. Mravenci zamávali tykadly, jako by ukazovali na hrubé schody, vysekávané v nejbližší zdi.

„Díky!“ poděkoval Jaime nejbližšímu mravenci. Zvedl prst, jako by ho chtěl pohladit po stříbřité hrudi, ale pak si to radši rozmyslel. Místo toho pohladil Devítku, která spokojeně zamňoukala.

Nechali mravence za zády a začali stoupat po úzkém kamenném schodišti, které vedlo cikcak vzhůru. Prvních pět minut to šlo celkem snadno, dalších pět už bylo horších. Následujících deset bylo utrpení.

„Tohle je vážně přehnaný počet schodů,“ sotva popadal dech Theo.

„Mám vůči těm schodům taky výhrady,“ přidal se Jaime.

„Já mám výhrady k šifře,“ utřela si Tess pot z čela.

„Ne, to nemáš,“ odporoval Theo.

„Někdy mám výhrady já,“ řekl Jaime. „Jako když se rozhlídnu po našem novém bytě a všechno je tak bílý, až mě bolí oči.“

„A možná taky, když se musíš škrábat po devadesáti kvadrilionech kamenných schodů do nikam?“ navrhla Tess.

„To taky.“

Ale šifra je nevedla do nikam. Právě když si mysleli, že už nikdy nepřestanou stoupat, když si mysleli, že jim srdce vyskočí z krku, dostali se na vrchol schodiště. A ke dveřím bez kliky. Měly jen kovový kruh, který zajišťoval kombinální zámek. Vypadal staře, jako z jiného století. Měl podivně rozeklaný ocelový třmen a tři číselníky, na každém z nich vyražená čísla od jedné do devíti. Tess za něj zatahala, ale byl samozřejmě zamčený.

„Dobře, takže potřebujeme správnou kombinaci,“ došla k závěru.

Devítka zamňoukala.

Theo sraštil obočí. „Tři číselníky nám dávají... sedm set dvacet devět možností.“

„Lepší než milion,“ usoudil Jaime. „Ale horší než, řekněme, jedna.“

„Někde taky kolem musí být klíč,“ řekla Tess.

Pátrali po kamenech kolem dveří, hledali jakékoli znamení nebo symbol, ale nic nenašli. Prohlédli i samotné dveře, ale ani na povrchu nic nebylo. Tess si klekla a přejížděla prsty po kamenné podlaze. Jaime a Theo ji následovali. Jaime zašel dokonce tak daleko, že zkoumal i posledních deset schodů, které vedly ke dveřím.

„Možná byl klíč v počtu těch schodů?“ napadlo ho. „Počítal jste je někdo?“

„Já ne,“ přiznala Tess.

„Já taky ne,“ zabručel Theo hlasem, který naznačoval, že je sám sebou navýsost zklamaný.

„Tak jak máme otevřít ten zámek, když nemáme žádný klíč?“ zeptala se Tess.

Devítka zaškrábala na dveře a znovu mňoukala.

„Možná tentokrát žádná nápověda není. Možná to chce jen práci,“ napadlo Thea. „Začít s jednou kombinací a pokračovat tak dlouho, dokud nenajdeme tu správnou.“

Devítka se jim proplétala kolem nohou a zastavila se, jen aby Tess zlehka chňapla po kotníku. Tess se sehnula a pohladila ji.

„Měli jsme si vzít něco na zub,“ poznamenal Jaime. „A nějakou vodu. Protože s touhle věcí budeme blbnout nejspíš až do příštího čtvrtka.“

Theo začal s 1-1-1, pak 1-1-2, pak 1-1-3. Jaime si to zapisoval do náčrtníku. Tess si sedla na kamenné schody s rukou položenou na Devítčiných zádech.

Vždycky měla to, čemu její rodiče říkali živá obrazovnost, ale nikdy v životě by si nedokázala představit, co se tohle léto stane. Skutečnost, že všech pět původních Morningstarovic budov bude prodáno Darnellu Slantovi, ji vůbec nepřekvapila; toho se bála už odmalička. Ale ani v nejmenším nečekala, že jejímu dědečkovi přijde poštou klíč k šifře Morningstarových, který nikdo nikdy předtím neviděl. Nebo že je ten dopis dovede k nové linii klíčů, k jakési stínové šifře, fungující nezávisle na té původní; ke stínové šifře, o které byla Tess přesvědčená, že je ta pravá. Nebo že luštění těch klíčů povede k otřesné zradě ze strany jednoho z dědečkových nejstarších přátel a ke zboření domu, který se tak úporně snažili zachránit. Nečekala ani to, že Theo i Tess budou nuceni bydlet s jejich pratetou Esther v Queensu a Jaime se svou babičkou v úplně novém domě až kdesi v Hobokenu v New Jersey. Ani to, že neměli sebemenší tušení, kam je ještě šifra zavede. Nebo že luštění těch klíčů, jak se zdá, probudilo cosi v srdci samotného města, něco, čemu Tess strašně chtěla věřit, ale...

Devítka znovu zamručela a otřela si velikou tvář o její nohu.

„Přestávám cítit palec,“ oznámil Theo.

„Vystřídáme se,“ navrhla Tess. Prohodila se s Jaimem, takže ten teď zkoušel kombinace zámku a Tess je zapiso-

vala. Theo si sedl na schod a škrábal Devítku za ušima, až vrněla jako uklidňující kolovrátek. Když zmrtněl palec i Jaimemu, převzala zkoušení kombinací Tess a Theo zapisoval. Jaime si sedl na schod, aby si odpočinul, a Devítka mu olizovala kolena.

Znovu si vyměnili místa, pak ještě jednou. Uběhly hodiny. Nebo možná dny. Tess si nebyla jistá.

Jaime si protáhl prsty a zakroužil zápěstím. „Co když je to číslo, který už známe?“

Jejich starý dům měl adresu západní 73. ulice číslo 354. Tess vzhledla. „Zkus tři-pět-čtyři!“

Jaime to zkusil. Nic. Neměli štěstí ani s dalšími adresami, narozeninami Morningstarrových ani s měsícem a dnem, kdy sourozenci zmizeli.

„Prostě pokračujme,“ navrhl Theo. „Však to trefíme.“

Jaime si povzdechl a znovu zvedl zámek. Pak se zamračil a přešel palcem po třmenu zámku.

„Co je?“ zeptala se Tess.

„Ten třmen není zahnutý ani rovný.“

„Jo, to jsem si všimla,“ souhlasila Tess.

„Vypadá jako kočičí uši.“

„Cože?“

„Jako když malý dítě kreslí kočičí uši. Trojúhelník, rovná linka, trojúhelník. Vidiš?“

Devítka na ně tiše mňoukla a protáhla se Jaimemu kolem nohou.

„Kočka,“ opakoval Theo.

„Nebo Kočka,“ řekla Tess. „Jako Devítka.“

„Nebo prostě devítka,“ hlesl Theo.

Chvilí byli všichni zticha. Devítka se jim přestala proplétat mezi nohama, olizovat je a kousat a místo toho si začala upravovat konec ocasu. Pak se ozval Jaime. „Ale devět je jenom jedna číslice.“ Zkusil 9-9-9, ale to taky nefungovalo.

„Devítka není její celé jméno,“ řekla Tess.

„Jak to myslíš?“ podivil se Jaime.

Theo si zastrčil Jaimeho tužku do přerostlých chundelatých vlasů. „Když nám ji teta Esther dávala, řekla: ‚Přinesla jsem vám zvíře. Jmenuje se Devět Osmdesát Sedm. A taky jsem udělala pár fíkových rolek. Ty ale nejsou pro to zvíře.‘“

Jaime vytřeštil oči na Thea, na svou tužku v jeho vlasech a pak dolů na Devítku. Kočka se po něm podívala, celá napjatá a v pozoru, jako odpověď na svou vlastní hádanku.

„Jestli to bude fungovat, pak si možná budeme muset s vaší tetou Esther popovídat,“ prohlásil Jaime. Otočil se a nastavil první číselník na devět, druhý na osm a třetí na sedm. Zatáhl. Zámek se s cvaknutím otevřel.

A na podlahu vypadlo něco malého a bělavého velikosti prášku proti bolesti. Devítka to zastavila packou.

„Muselo to být schované uvnitř toho zámku.“ Theo se sehnul a sebral to.

Tess mu nakoukla přes rameno. „Co je to?“

„Myslím, že nějaký svitek,“ odpověděl Theo a rozvinul ho. Na dlani se mu objevil tenoučký proužek zažloutlého papíru, na němž bylo napsáno:

LÍSTEK #3152—TLJ, 17. ČERVNA

„Lístek #3152? Jako vstupenka? Ale kam?“ zeptala se Tess.

„Možná to zjistíme, až otevřeme ty dveře,“ usoudil Jaime. Vytáhl z Theových vlasů tužku, oťřel ji o kalhoty a zasunul si ji i s náčrtníkem do zadní kapsy. Pak vyvlékl zámek ze dveří a strčil ho do druhé kapsy. Oběma rukama se chopil madla, toho malého kovového kruhu, skrz který byl provléknutý třmen zámku.

„Připravení?“ zeptal se.

Ne, pomyslela si Tess. „Ano,“ řekla nahlas.

Jaime zatáhl. Těžké dveře se na škvíru pootevřely. Tess a Theo do ní strčili prsty a všichni společně trhli, až se dveře se skřípotem otevřely dokořán. Zaplavilo je jasné světlo. Devítka se protáhla dovnitř dřív, než ji stačili zarazit.

A vtom kdosi začal vřískat.